

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
1. februar 2001 *

I sag T-350/00 R,

Free Trade Foods NV, Curaçao (De Nederlandske Antiller), ved advokaterne
M.M. Slotboom og R.J. van Agteren, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn og C. Van der
Hauwaert, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens
forordning (EF) nr. 2081/2000 af 29. september 2000 om fortsat anvendelse af
beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra de oversøiske lande og

* Processprog: nederlandsk.

territorier af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 246, s. 64), eller enhver anden foreløbig forholdsregel, som kan beskytte sagsøgerens interesser,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

- 1 De Nederlandske Antiller er et af de oversøiske lande og territorier (herefter »OLT«), der er omfattet af bestemmelserne i EF-traktatens fjerde del. Reglerne om OLT's associering med Fællesskabet findes i EF-traktatens fjerde del samt i Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25. juli 1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263, s. 1, herefter »OLT-afgørelsen«), der er vedtaget med hjemmel i traktatens artikel 136, stk. 2 (efter ændring nu artikel 187 EF).

2 I sin oprindelige version bestemte OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, følgende:

»Varer med oprindelse i OLT fritages for told og afgifter med tilsvarende virkning ved indførsel i Fællesskabet.«

3 Samme afgørelsens artikel 102 bestemte følgende:

»Fællesskabet anvender hverken kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved indførsel af varer med oprindelse i OLT.«

4 OLT-afgørelsens artikel 108, stk. 1, første led, henviser til dennes bilag II med hensyn til definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus og »metoderne for administrativt samarbejde« i forbindelse hermed.

5 Ifølge artikel 1 i bilag II til OLT-afgørelsen anses en vare for at have oprindelse i OLT, i Fællesskabet eller i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (herefter »AVS-staterne«), hvis den enten er fuldt ud fremstillet eller tilstrækkeligt bearbejdet dér.

6 Artikel 6, stk. 2, i bilag II til OLT-afgørelsen bestemmer, at såfremt varer, der fuldt ud er fremstillet i Fællesskabet eller i AVS-staterne, bearbejdes eller forarbejdes i OLT, anses de for værende fuldt ud fremstillet i OLT. Ifølge denne regel, som kaldes »EF-OLT-kumulation af oprindelsen« eller »AVS-OLT-kumulation af oprindelsen« alt efter tilfældet, kan sukker med oprindelse i Fællesskabet

eller AVS-stater, som bearbejdes eller forarbejdes i OLT, indføres uden begrænsning til Fællesskabet med toldfritagelse.

7 OLT-afgørelsens artikel 109 lyder således:

»1. Såfremt anvendelsen af denne afgørelse medfører alvorlige forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet eller i en eller flere medlemsstater eller bringer disses finansielle stabilitet udadtil i fare, eller såfremt der opstår vanskeligheder, der vil kunne medføre en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet eller i en af dets regioner, kan Kommissionen efter proceduren i bilag IV træffe eller tillade den pågældende medlemsstat at træffe beskyttelsesforanstaltninger.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 skal der fortrinsvis vælges foranstaltninger, som bringer mindst mulig forstyrrelse i associeringens og Fællesskabets funktion. Disse foranstaltninger må ikke gå ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at afhjælpe de opståede vanskeligheder.«

8 Den 24. november 1997 vedtog Rådet afgørelse 97/803/EF om midtvejsrevision af OLT-afgørelsen (EFT L 329, s. 50), som trådte i kraft den 30. november 1997.

9 Ved afgørelse 97/803 blev der i OLT-afgørelsen indsat artikel 108a og 108b, som tillader AVS-OLT-kumulation af oprindelsen for henholdsvis ris og sukker for en bestemt årlig mængde.

- 10 Ved afgørelse 97/803 blev OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, og artikel 102 ligeledes ændret, og de lyder nu således:

»*Artikel 101*

1. Varer med oprindelse i OLT fritages for importafgifter ved indførsel i Fællesskabet.

[...]

Artikel 102

Fællesskabet anvender hverken kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved indførsel af varer med oprindelse i OLT, jf. dog artikel 108a og artikel 108b.«

- 11 Den 17. december 1997 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 2553/97 om udstedelse af importlicenser for visse produkter henhørende under KN-kode 1701, 1702, 1703 og 1704 med AVS-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 349, s. 26).
- 12 Den 15. november 1999 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 2423/1999 om beskyttelsesforanstaltninger for sukker henhørende under KN-kode 1701 og for sukker- og kakaoblandinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og

1806 10 90, med oprindelse i oversøiske lande og territorier (EFT L 294, s. 11). Ved denne forordning, som gjaldt indtil den 29. februar 2000, indførte Kommissionen minimalprisordninger for sukker og en procedure for fælleskabstilsyn for sukker- og kakaoblendinger for indførsler af disse produkter.

- 13 Den 25. februar 2000 vedtog Rådet afgørelse 2000/169/EF om forlængelse af OLT-afgørelsen (EFT L 55, s. 67) for et år, altså indtil den 28. februar 2001.
- 14 Den 29. februar 2000 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 465/2000 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra de oversøiske lande og territorier af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 56, s. 39). Ved forordning nr. 465/2000 begrænsede Kommissionen EF-OLT-kumulationen af oprindelsen for produkter henhørende under KN-toldpositionerne 1701, 1806 10 30 og 1806 10 90 til en mængde på højst 3 340 t sukker for perioden fra den 1. marts til den 30. september 2000.
- 15 Den 29. september 2000 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 2081/2000 om fortsat anvendelse af beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel fra de oversøiske lande og territorier af sukkerprodukter, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen (EFT L 246, s. 64, herefter »forordning nr. 2081/2000« eller »den anfægtede forordning«).
- 16 Første betragtning til forordning nr. 2081/2000 lyder således:

»Kommissionen har konstateret, at indførslen af sukker (KN-kode 1701) og sukker- og kakaoblendinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og 1806 10 90 med oprindelse i [OLT] har været meget kraftigt stigende fra 1997 til 1999, især uforarbejdet sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen.

Denne indførsel steg fra 0 t i 1996 til over 53 000 t i 1999. De pågældende produkter fritages ved indførsel til Fællesskabet for importafgifter og kvantitative begrænsninger efter artikel 101, stk. 1, i OLT-afgørelsen.«

- 17 I fjerde betragtning udtaler Kommissionen følgende:

»Der er opstået vanskeligheder på EF's sukkermarked de sidste år. Dette marked er præget af overskud. Sukkerforbruget ligger konstant på [ca.] 12,8 mio. t om året. Produktionen af kvotesukker andrager ca. 14,3 mio. t om året. Enhver sukkerindførsel til Fællesskabet bevirker derfor, at en tilsvarende mængde EF-sukker ikke kan afsættes på EF-markedet og derfor må udføres. Restitutionerne for dette sukker — inden for visse kvoter — betales over EF-budgettet (p.t. ca. 520 EUR/t). Udførslerne med restitutioner er dog begrænset i deres omfang ved den landbrugsaftale, der blev indgået i forbindelse med Uruguay-runden og nedsat fra 1 555 600 t for produktionsåret 1995-1996 til 1 273 000 t i produktionsåret 2000-2001.«

- 18 Da disse vanskeligheder ifølge femte betragtning kan forstyrre den fælles markedsordning for sukker meget, besluttede Kommissionen at reducere EF-producenternes kvoter med ca. 500 000 t.
- 19 Ifølge sjette betragtning til forordningen »består [der] derfor fortsat vanskeligheder, der kan forringe situationen i EF's sukkersektor«, og Kommissionen »besluttede derfor den 19. september 2000, at sikkerhedsklausulen i artikel 109 i OLT-afgørelsen fortsat skal anvendes på indførslerne fra OLT med EF-OLT-kumulation af oprindelsen for produkterne i sukkersektoren«.

20 Ottende betragtning til forordning nr. 2081/2000 lyder således:

»[...] det [er] hensigtsmæssigt at begrænse EF-OLT-kumulationen af oprindelsen for produkter henhørende under KN-kode 1701, 1806 10 30 og 1806 10 90 til højst 4 848 t sukker for perioden fra den 1. oktober 2000 til den 28. februar 2001, da dette tal svarer til summen af de største årlige indførte mængder af de pågældende produkter, der blev konstateret i de tre år forud for 1999 [...] Ved fastlæggelsen af de mængder sukker, der skal tages i betragtning, mærker Kommissionen sig den holdning, som præsidenten for Retten i Første Instans indtog i sine kendelser af 12. juli og 8. august 2000 i sag T-94/00 R, T-110/00 R og T-159/00 R, uden dog at anerkende den som berettiget. For således at undgå unødige procedurer og alene med henblik på vedtagelsen af nærværende beskyttelsesforanstaltninger tager Kommissionen for sukker henhørende under KN-kode 1701 i 1997 det samlede tal på 10 372,2 t i betragtning, idet dette tal er lig med de samlede af Eurostat konstaterede indførsler af sukker fra OLT med kumulation af de to oprindelser EF-OLT og AVS-OLT «.

21 Artikel 1 i forordning nr. 2081/2000 lyder således:

»For produkter henhørende under KN-kode 1701, 1806 10 30 og 1806 10 90 med EF-OLT-kumulation af oprindelsen som omhandlet i artikel 6 i bilag II til afgørelse 91/482/EØF kan der indføres en mængde på 4 848 t sukker i den periode, hvor nærværende forordning anvendes.

For at overholde denne mængde tages der for andre produkter end uforarbejdet sukker hensyn til sukkerindholdet i det indførte produkt.«

- 22 Ifølge artikel 2 kan de i artikel 1 omhandlede produkter kun indføres mod fremlæggelse af en importlicens, som udstedes efter de nærmere bestemmelser i forordning nr. 2553/97 med forbehold af enkelte særregler.
- 23 Artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2081/2000 bestemmer, at »ansøgninger om importlicenser ledsages af en kopi af de eksportlicenser, der er udstedt efter artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 2038/1999 [EFT 1999 L 252, s. 1] om den fælles markedsordning for sukker, i forbindelse med sukker i de produkter, der er omhandlet i artikel 1«.
- 24 Endelig bestemmer artikel 3, at forordning nr. 2081/2000 træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, og at den anvendes fra den 1. oktober 2000 til den 28. februar 2001.
- 25 Sagsøgeren, Free Trade Foods NV, Curaçao (De Nederlandske Antiller), forarbejder sukker. Selskabet, der blev stiftet i oktober 1996, havde oprindeligt til formål at formale sukker fra AVS-staterne, at emballere det og at eksportere det til Fællesskabet. Efter at afgørelse 97/803 var trådt i kraft, og indførslerne af AVS-OLT-sukker til Fællesskabet var blevet begrænset, begyndte selskabet at indføre sukker fra Fællesskabet for at kunne drage fordel af reglen om EFT-OLT-kumulation af oprindelsen. Selskabets produktionskapacitet steg i 1999 til over 50 000 t om året, og i løbet af 1999 forarbejdede det 24 865 t sukker. Det oplyser ligeledes at have solgt 2 500 t sukker med EF-OLT-kumulation af oprindelsen (herefter »EF-OLT-sukker«) i Fællesskabet i løbet af 2000, og at det senere indstillede al økonomisk virksomhed.
- 26 I øvrigt har sagsøgeren ikke indgivet nogen ansøgning om importlicens til Fællesskabet for EF-OLT-sukker i henhold til forordning nr. 2081/2000.

Retsforhandlinger

- 27 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. november 2000 har sagsøgeren anlagt sag med påstand dels om annullation af forordning nr. 2081/2000, dels om erstatning for det tab, selskabet har lidt som følge af udstedelsen af denne forordning.
- 28 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 7. december 2000 har sagsøgeren ligeledes fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af forordning nr. 2081/2000 eller om enhver anden form for foreløbig forholdsregel, der kan beskytte sagsøgerens interesser.
- 29 Kommissionen har afgivet skriftligt indlæg om begæringen om foreløbige forholdsregler den 10. januar 2001.
- 30 Parterne har afgivet forklaringer under retsmødet, som blev holdt den 12. januar 2001. Under retsmødet har Rettens præsident anmodet parterne om inden for en kort frist at afgive en række oplysninger. Kommissionen har afgivet dem samme dag. Sagsøgeren har afgivet de ønskede oplysninger den 16. januar 2001, og de bemærkninger, som Kommissionen er blevet opfordret til at fremsætte om disse, er blevet indleveret den 22. januar samme år.

Retlige bemærkninger

- 31 I henhold til artikel 242 EF og 243 EF, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF og Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De

Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

- 32 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således at en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke kan tages til følge, når en af dem ikke er opfyldt (Rettens præsidents kendelse af 30.6.1999, sag T-70/99 R, Alpharma mod Rådet, Sml. II, s. 2027, præmis 42).

Parternes argumenter

- 33 For at godtgøre, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, har sagsøgeren påberåbt sig fire anbringender.
- 34 Det første anbringende om tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109 består af syv led. Med første led bestrider sagsøgeren, at der er opstået vanskeligheder i denne bestemmelses forstand på Fællesskabets for sukker. Med andet led gør sagsøgeren gældende, at der ikke er risiko for forringelse af situationen i nogen erhvervssektor inden for Fællesskabet. Med tredje led gør sagsøgeren gældende, at det ikke er rigtigt, at enhver indførsel til Fællesskabet af sukkerprodukter fra OLT har en mærkbar virkning på de angivelige vanskeligheder. Med fjerde led hævder sagsøgeren, at den omtvistede beskyttelsesforanstaltning er i strid med OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, idet den ikke som en undtagelse og

midlertidigt har til formål at afhjælpe ekstraordinære vanskeligheder. Med femte led har sagsøgeren anført, at fastsættelsen af en indførselskvote i henhold til artikel 1 i forordning nr. 2081/2000 i sig selv er en tilsidesættelse af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2. Med sjette led har sagsøgeren anført, at indførselskvoten for EF-OLT-sukkerprodukter på 4 848 t i den anfægtede forordnings artikel 1 er i strid med OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2. Endelig har sagsøgeren med syvende led anført, at betingelserne for at indgive ansøgninger om importlicenser i artikel 2, stk. 2 og 3, i forordning nr. 2081/2000 er i strid med OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2.

- 35 Det andet anbringende går ud på, at OLT's særlige præferencestatus, som er fastslået i EF-traktaten, er tilsidesat.
- 36 Det tredje anbringende er en påstand om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 5, i aftalen om beskyttelsesforanstaltninger, som er et bilag til overenskomsten om oprettelse af verdenshandelsorganisationen (EFT 1994 L 336, s. 184) og af artikel 300, stk. 7, EF.
- 37 Endelig gør sagsøgeren som det fjerde anbringende gældende, at forordning nr. 2553/97 er retsstridig.
- 38 Betingelsen om uopsættelighed er ifølge sagsøgeren ligeledes opfyldt, eftersom sagsøgeren i mangel af foreløbige forholdsregler vil lide et alvorligt og uopretteligt tab.
- 39 Anvendelsen af forordning nr. 2081/2000 forhindrer sagsøgeren i at sælge EF-OLT-sukker i Fællesskabet. Den eventuelle udstedelse af importlicenser, der

nævnes i den anfægtede forordnings artikel 2, kan nemlig kun føre til et økonomisk tab. De gældende bestemmelser gør det nødvendigt at købe fællesskabssukker svarende til den maksimale mængde på 4 848 t og at udføre denne mængde til OLT, skønt der efter al sandsynlighed kun vil blive udstedt importlicenser for en brøkdel af denne mængde. Den resterende mængde sukker skal således oplagres med store omkostninger eller sælges med tab på verdensmarkedet. Det er af disse grunde, at sagsøgeren ikke har ansøgt om en importlicens i henhold til forordning nr. 2081/2000.

- 40 Da sagsøgeren er berøvet indtægter og umuligt kan opnå nogen økonomisk støtte fra sine aktionærer eller tilknyttede virksomheder, er selskabet ikke i stand til at betale sine gældsposter, hvoraf nogle er forfaldne. I betragtning af de økonomiske omstændigheder, som er gengivet i bilag 17 til begæringen om foreløbige forholdsregler og støttes af dokumenter, der er fremsendt efter retsmødet, er risikoen for, at sagsøgeren går konkurs i nær fremtid på en kreditors initiativ, reel og afhænger af udfaldet af sagen om foreløbige forholdsregler.
- 41 Kommissionen, som under retsmødet i sagen om foreløbige forholdsregler har erklæret, at den ikke vil rejse formalitetsindsigelse, er af den opfattelse, at betingelsen om *fumus boni juris* ikke er opfyldt, da ingen af de anbringender, som sagsøgeren har påberåbt sig, kan lægges til grund.
- 42 Kommissionen har ligeledes anført, at den blotte omstændighed, at sagsøgeren har afholdt sig fra at indgive ansøgning om importlicens i henhold til forordning nr. 2081/2000, viser, at betingelsen om uopsættelighed ikke er opfyldt. Den har i denne forbindelse anført, at en part, som begærer, at der træffes foreløbige forholdsregler, skal godtgøre at have udvist fornøden omhu for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab (Domstolens præsidents kendelse af 22.4.1994, sag C-87/94 R, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 1395).

- 43 De af sagsøgeren anførte grunde til, at denne har afstået fra at indgive ansøgning om en importlicens (præmis 39 ovenfor), kan ikke berettige en sådan undladelse. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at enhver interesseret person, der ønsker at udføre fællesskabssukker uden for Fællesskabet, kan ansøge om de eksportlicenser, der nævnes i den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 3. Varernes bestemmelsesland skal være anført deri, men kan også være ændret. Det er også muligt at anvende eksportlicenser delvis, således at sagsøgeren kunne have indgået en købekontrakt om EF-sukker på den suspensive betingelse, at sagsøgeren får tildelt en tilstrækkelig mængde importlicenser, og sagsøgerens leverandør kunne have brugt de eksportlicenser, der ikke skulle bruges til at dække transaktionen med sagsøgeren, til et andet formål. Kommissionen har anført, at den ikke forstår, hvorfor en sådan transaktion nødvendigvis skulle medføre et økonomisk tab. Den har tilføjet, at den mængde sukker, som sagsøgeren ville have opnået, hvis sagsøgeren havde indgivet ansøgning om en importlicens, efter al sandsynlighed ville have gjort det muligt for denne at undgå et alvorligt og uopretteligt tab.
- 44 Med hensyn til de beviser, der er nødvendige for at afgøre, om betingelsen om uopsættelighed er opfyldt, og som det altid påhviler den part, der begærer foreløbige forholdsregler, at føre, er det Kommissionens opfattelse, at sagsøgeren ikke har ført disse beviser. Navnlig er en række økonomiske oplysninger, som nævnes i begæringen om foreløbige forholdsregler, ikke på nogen måde blevet forklaret, og de oplysninger, der er blevet fremlagt efter retsmødet, er ikke ubestridelige.
- 45 Endelig medfører udsættelse af gennemførelsen nødvendigvis en endnu betydeligere nedsættelse af fællesskabsproducenternes produktionskvoter end den, som allerede er nødvendig. Disse følger er ifølge Kommissionen uoprettelige. Derfor kræver afvejningen af sagsøgerens og Fællesskabets interesser, at der føres bevis for en åbenbar uopsættelighed sammen med en særlig udpræget *fumus boni juris* (Domstolens præsidents kendelse af 17.12.1998, sag C-364/98 P(R), Emesa Sugar mod Kommissionen, Sml. I, s. 8815, præmis 49), og disse kriterier er ikke opfyldt i det foreliggende tilfælde. Kommissionen har derfor nedlagt påstand om, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

Rettens bemærkninger

- 46 Indledningsvis bemærkes, at forordning nr. 2081/2000 ikke finder anvendelse efter den 1. marts 2001. En udsættelse eller enhver anden forholdsregel, som Retten måtte træffe bestemmelse om, har derfor kun selvstændig betydning i forhold til afgørelsen af tvisten i hovedsagen, såfremt den træffes før den nævnte forordnings udløbsdato. I betragtning af denne retsakts tidsbegrænsede gyldighed ville en afgørelse fra Retten om dens udsættelse i praksis have endelige virkninger.
- 47 Dernæst bemærkes, at der tilkommer Kommissionen et vidt skøn ved anvendelsen af OLT-afgørelsens artikel 109 (Domstolens dom af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 48), ikke blot med hensyn til, om de betingelser, der kan begrunde vedtagelsen af en beskyttelsesforanstaltning, er opfyldt, men også med hensyn til det principielle spørgsmål, om der skal vedtages en beskyttelsesforanstaltning (Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 122). Størstedelen af sagsøgerens anbringender vedrører netop den måde, hvorpå Kommissionen har vurderet spørgsmålet, om det var nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltningen, og hvordan den nærmere skulle udformes.
- 48 Under disse omstændigheder og i betragtning af såvel de endelige virkninger, som kendelsen formentlig vil have, som den anfægtede foranstaltnings art, betyder afvejningen af de berørte interesser, at Fællesskabets retsinstanser under en sag om foreløbige retsmidler kun kan sætte deres skøn i stedet for Kommissionens under ekstraordinære omstændigheder (jf. herved Domstolens præsidents kendelse af 21.3.1997, sag C-110/97 R, Nederlandene mod Rådet, Sml. I, s. 1795, præmis 33), hvor der foreligger en særligt udpræget *fumus boni juris* og en ubestridelig uopsættelighed (jf. vedrørende det sidste kriterium Rettens præsidents kendelse af 15.7.1997, sag T-179/97 R, De Nederlandske Antillers regering mod Rådet, Sml. II, s. 1297, præmis 36).

- 49 I det foreliggende tilfælde må det undersøges, om den anfægtede forordning, såfremt dens gennemførelse ikke udsættes, vil sætte sagsøgeren i en økonomisk situation, som medfører reel risiko for dennes eksistens. Er dette tilfældet, vil det dermed være godtgjort, at sagsøgeren påføres en alvorlig og uoprettelig skade, hvis der ikke træffes foreløbige forholdsregler (jf. herved Domstolens præsidents kendelse af 10.6.1988, sag 152/88 R, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. s. 2931, præmis 32).
- 50 Det er ubestrideligt, at den anfægtede forordning, som indfører en kvote for importen af EF-OLT-produkter i sukkersektoren til Fællesskabet, gør det meget vanskeligt at sælge disse produkter i Fællesskabet og følgelig er en hindring for sagsøgerens økonomiske virksomhed, da denne nu udelukkende beskæftiger sig med forarbejdning af EF-sukker.
- 51 Imidlertid bemærkes, at på trods af den reelle risiko for at gå konkurs, som sagsøgeren løber på grund af manglende økonomisk aktivitet, har sagsøgeren, som ikke råder over nogen mængde sukker på lager, ikke opfyldt en forudgående formalitet, som er nødvendig for enhver indførsel til Fællesskabet af en mængde EF-OLT-sukker i henhold til den anfægtede forordning, da sagsøgeren ikke har indgivet ansøgning om importlicens.
- 52 På spørgsmål fra Retten under retsmødet om grundene til, at sagsøgeren har forholdt sig således, har selskabet forklaret, at den korte frist for indgivelse af ansøgninger om importlicens i henhold til den anfægtede forordning, som er fastsat i artikel 2, stk. 2 — nemlig fra den 1. til den 15. oktober 2000 — ikke havde gjort det muligt at indgå en kontrakt om køb af EF-sukker, hvis opfyldelse ville have været betinget af, at der blev opnået sådanne licenser. Sagsøgeren har tilføjet, at udførslen fra Fællesskabet af EF-sukker skulle være sket senest den 31. december 2000, og at producenten ellers ville være forpligtet til at betale en produktionsafgift. Endelig ville den sikkerhed, der skulle stilles for at opnå importlicenser, være så høj, at der aldrig kunne indgives en ansøgning om udstedelse af sådanne licenser uden sikkerhed for et positivt svar på ansøgningen.

- 53 Disse forklaringer er imidlertid ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at det var umuligt at indgive ansøgning om importlicenser. Det er nemlig ikke lykkedes sagsøgeren at godtgøre, at det var umuligt for selskabet at indgå en kontrakt om køb af EF-sukker, hvis opfyldelse ville have været betinget af, at det opnåede importlicenser.
- 54 I denne forbindelse bemærkes først, at det fremgår af bilag 15 til begæringen om foreløbige forholdsregler, at ifølge en kontrakt indgået for ubestemt tid mellem sagsøgeren og en fællesskabskøber af EF-OLT-sukker »vil og kan [sidstnævnte] varetage køb af C-sukker med EF-oprindelse bestemt til at blive forarbejdet af [Free Trade Foods] på Curaçao« (»is willing and able to take care of the purchase of C-sugar of EC origin sugar to be processed by [Free Trade Foods] on Curaçao«). I denne kontrakts artikel 5, litra i), bestemmes det ligeledes, at denne køber »vil gøre sit bedste for at købe C-sukker med EF-oprindelse, som skal forarbejdes af [Free Trade Foods], til de lavest mulige priser og på de bedst mulige betingelser« (»will do the utmost to purchase C-sugar of EC origin to be processed by [Free Trade Foods] at the lowest possible prices and against the best possible conditions«). Som Kommissionen har gjort gældende under retsmødet, kan det altså ikke udelukkes, at sagsøgeren i den periode, hvor der skulle indgives ansøgninger om importlicenser, kunne have opnået et tilsagn fra sin medkontrahent om at levere den ønskede mængde EF-sukker til sagsøgeren under den suspensive betingelse, at der blev opnået licenser.
- 55 Dernæst bemærkes, at sagsøgerens blotte udtalelse under retsmødet om, at den restmængde EF-sukker, som til sidst ikke blev købt af selskabet, fordi dette ikke havde opnået importlicenser for hele den mængde sukker, der blev købt betinget, ikke havde kunnet afsættes på verdensmarkedet af leverandøren, ikke er tilstrækkelig til at godtgøre, at det anførte er rigtigt, idet Kommissionens modsatte udtalelse kan anses for at være lige så rigtigt.
- 56 Endelig bemærkes, at da størrelsen af den sikkerhed, der skal ledsage ansøgninger om importlicenser, afhænger af den mængde EF-OLT-sukker, som til sidst tillades

indført til Fællesskabet, kan det ikke hævdes, at dette er en vanskelighed, som berettiger, at der ikke indgives nogen ansøgning om importlicens.

- 57 Ved at undlade at indgive ansøgning om udstedelse af importlicenser, skønt det er fastslået, at det ikke var umuligt for sagsøgeren at gøre det, har selskabet handlet på en sådan måde, at det har gjort det umuligt for sig selv at eksportere en mængde EF-OLT-sukker til Fællesskabet på trods af, at der kunne have været tildelt det en mængde. På dette punkt er det tilstrækkeligt at fastslå, at en virksomhed, der konkurrerer med sagsøgeren, nemlig selskabet Rica Foods, har indgivet ansøgninger om importlicenser og har fået tildelt hele den kvote for indførsel af EF-OLT-sukkerprodukter, som er fastsat i den anfægtede forordning.
- 58 Mens det således er ubestrideligt, at beskyttelsesforanstaltningen gør indgreb i sagsøgerens økonomiske virksomhed, har denne ved ikke at indgive ansøgning om udstedelse af importlicenser bidraget til at sætte sig i en langt vanskeligere økonomisk situation end den, som selskabet sandsynligvis ville have været i, hvis det havde indgivet en sådan ansøgning. Det følger heraf, at sagsøgeren har medvirket til, at det tab indtrådte, som selskabet påberåber sig som begrundelse for, at den begærede forholdsregel er uopsættelig.
- 59 Imidlertid bemærkes, at en forholdsregels uopsættelige karakter skal være en følge af de virkninger, som den anfægtede retsakt fremkalder, og ikke af manglende omhu fra den, der begærer denne forholdsregel. Det påhviler nemlig den, der fremsætter begæring om en foreløbig forholdsregel, at udvise rimelig omhu for at begrænse tabets omfang, da han ellers selv risikerer at måtte bære det. Således har Domstolens præsident under en sag om foreløbige forholdsregler ladet den adfærd komme en sagsøger til skade, som denne havde udvist med fuldt kendskab til forholdene på markedet, og har antaget, at den reaktion, som denne

adfærd fremkaldte fra Kommissionens side, var en del af »driftsrisikoen« (kendelse af 1.2.1984, sag 1/84 R, Ilford mod Kommissionen, Sml. s. 423, præmis 22). Ligeledes har Domstolens præsident i den tidligere nævnte kendelse i sagen Kommissionen mod Belgien udtalt, at sagsøgte selv havde bidraget til, at der var opstået en faktisk situation, som bragte den sikkerhed i fare, der må kræves af enhver virksomhed, der udføres af det offentlige, og præciseret, at en sådan undladelse »i princippet [kan] forhindre interesseafvejningen i at falde ud til fordel for den forsømmelige part« (jf. i denne forbindelse også Domstolens præsidents kendelse af 27.9.1988, sag 194/88 R, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 5647, præmis 16).

- 60 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ved at beslutte ikke at ansøge om importlicens løbet risikoen for at måtte bære tabet ved ikke at have søgt at begrænse dets omfang. En sådan mangel på omhu gør det umuligt for Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler at vide, hvad der ville have været sagsøgerens økonomiske situation, såfremt selskabet havde kunnet indføre EF-OLT-sukker til Fællesskabet. Navnlig har de ikke mulighed for at vide, hvilket beløb der kunne frigøres for at betale kreditorerne, og hvordan disse ville have reageret i denne situation.
- 61 Desuden må det nødvendigvis fastslås, at sagsøgeren har indgivet denne begæring om foreløbige forholdsregler mere end to måneder efter, at forordning nr. 2081/2000 trådte i kraft, og at kreditorerne stadig ikke havde krævet betaling af de beløb, der var forfaldet, på tidspunktet for retsmødet i sagen om foreløbige forholdsregler. Under disse omstændigheder, og da der for det første skal træffes en ny afgørelse om OLT's associering med Fællesskabet af Rådet før den 28. februar 2001, den dato, indtil hvilken OLT-afgørelsen er gældende (artikel 1 i afgørelse 2000/169, som er nævnt i præmis 13 ovenfor), og da denne nye afgørelse for det andet vil gælde for indførslerne til Fællesskabet af sukkerprodukter fra OLT, er det rimeligt at antage, at kreditorerne ikke vil skride til tvangsinddrivelse, før de kender indholdet af denne nye afgørelse.
- 62 Da betingelsen om uopsættelighed ikke er opfyldt, kan begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, og det er ikke nødvendigt at undersøge, om betingelsen om *fumus boni juris* er opfyldt.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 1. februar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident